

Младият ром и принцесата на духовете

Имало някога един ром. Той не бил нито богат, нито беден. Живее с жена си в една скромна къщурка и си имали всичко. Били много добри хора – когато минавал някой пътник, те излизали, посрещали го, канели го да пренощува в техния дом и му помагали с каквото могат. Едно единствено нещо помрачавало живота им – нямали си дете.

Един ден край дома им минал някакъв странник – прашен, бос, с тояга и торбичка на рамо. Спрял се пред тяхната къща и попитал:

– Мога ли да пренощувам тука, добри хора?

– Може, дядо, заповядай!

Дали му те вода да се измие, храна, хляб, вода да пие, нагостили го. На другата сутрин странникът им рекъл:

– Вие сте толкова добри с мене! Имате ли нужда от нещо, с което да ви се отблагодаря, да ви помогна?

– О, дядо, всичко си имаме. Погледни – храна, вода, Бог всичко ни е дал. Само дето нямаме детенце!

Старецът се усмихнал и ги успокоил:

– Ще имате дете, скоро – едно прекрасно момченце. После ще имате и момичета. Но запомнете – след 15 години трябва да дадете на момчето ето това кълбо!

И им подал едно кълбо с прежда.

– Вземете го! – рекъл старецът – Като стане детето на 15 г. дайте му го и нека то да го търкулне. Кълбото ще го заведе към неговата съдба.

Много скоро жената забременяла и на следващата година родила едно чудесно момченце. Расло момченцето, заякнало, станало момък на 15 годишна възраст. Тогава бащата му дал кълбото и разказал за стареца.

– Странникът заръча, синко – обяснил бащата – да търкулнеш кълбото и да тръгнеш след съдбата си. Направи го! И помни, че колкото и време да те няма, аз, майка ти и сестрите ти ще те чакаме и ще тъгуваме за теб!

Взело момчето, търкулнало кълбото и тръгнало след нишката. Вървяло, вървяло, минало през равнини и планини, поляни и гори, кълбенцето все не свършвало.

Най-накрая нишката го завела до една къщурка. Почукало момчето на вратата и отвътре излязла една старица.

– Добър вечер, бабо! – поздравило я момчето – Ще подслониш ли едно циганче, което е тръгнало да си търси късмета?